

and therefore a stylistic effect. The most widespread transposition of the pronoun we is in the scope of the pronoun I. The pronoun we can be used in scientific prose as a means of indicating the modesty of the author (Latin *Pluralis Modestiae*) and as a means of “including” the reader in the course of the author’s discourse. Sometimes the pronoun “you” is transposed into the sphere of the first person singular, which is especially characteristic for improperly direct speech. The most particular meaning of the they pronoun is indefinitely personal. Other personal pronouns are not usually transposed. Demonstrative pronouns are especially expressive in combination with possessive pronouns in the postposition. Relative pronouns which introduce relative clauses are often used in scientific texts. Negative pronouns indicate the non-existing things or phenomena.

Conclusions. Not forgetting that the purpose of the scientific functional style is to communicate an accurate information and consolidate the process of cognition, we draw attention to the mandatory use of expressive means and stylistic techniques that enrich the style of scientific prose. Two ways of stylistic use of pronouns are 1) without changing its linguistic meaning and 2) with a change in its linguistic content in the context or with the use of transposition. Our study supports the fact that stylistic techniques help pronouns to make scientific medical prose more expressive.

ПЕРШІ ЗГАДКИ ТА УЯВЛЕННЯ ПРО ХВОРОБУ СКАЗ У СТАРОДАВНЬОМУ СВІТІ

Корсун А.Д.

Науковий керівник: Касаткіна К. А.

Кафедра суспільних дисциплін

Запорізький державний медичний університет

Сказ – одна з найдавніших хвороб тварин і людини, згадки про яку зустрічаються в джерелах шумерсько-аккадської цивілізації близько 3 тис. років до н.е. Протягом століть різні науковці, письменники і поети описували сказ у своїх працях. Попри багаторічну історію досліджень, ця хвороба залишається найсмертоноснішим інфекційним захворюванням.

Мета дослідження полягає у висвітленні перших згадок та уявлень про хворобу сказ у історичних джерелах Стародавнього світу. Автор спирався на наукові роботи українських та зарубіжних авторів з даної проблематики.

Собаки живуть поряд з людьми понад 14 тис. р. і людство давно знайоме з хворобами тварин, що стали поширюватися з виникненням перших міст у Месопотамії. Це засвідчують 2 клинописні таблички, які датовані 1770 р. до н.е. Вони описують спостереження шумерів щодо причинного зв’язку між укусом скаженої собаки та смертю людини. Вважалося, що у слині ураженої тварини присутня отрута, подібна до отрути змії або скорпіона. Протидіяли сказу за допомогою так званих «заклинань собак». Аккадські цілителі зверталися до бога зцілення Мардука та його батька Енкі. Заклинання вимовлялося над водою, яку потім давали випити хворому. У священній книзі персів – авесті, містяться рекомендації про первинну профілактику сказу шляхом запобігання укусів підозрілих скажених собак (V – III ст. до н.е.). В античній Греції та Римі розуміння про природу сказу було вже чіткішим. У роботах Аристотеля, Гіппократа, Плінія, Овідія та Цицерон детально описані симптоми хвороби, як у собак, так і у людей. Але спроби лікування випадків сказу спиралися лише на припущення. Так, Цельс, у своїй книзі «Медицина» (I ст. н.е.), запропонував прикладати до рани людини частину печінки собаки, яка його вкусила.

Висновки. Уявлення про механізми зараження, лікування та профілактики сказу значно змінилися з часів Стародавнього світу, і, хоча показники смертності залишаються високими, обізнаність про хворобу допомагає контролювати її поширення.

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ КЛОНУВАННЯ

Кузьміна С.В.

Науковий керівник: д.філос.н., проф. Утюж І.Г.

Кафедра суспільних дисциплін

Запорізький державний медичний університет

Людство переступило поріг XXI століття і перед нами постає невідоме майбутнє, зумовлене якщо не загадками у науковій сфері, то щораз більшим зростом потенціалу людини. Біда у тому, що у сучасної людини еволюціонує думка всевладності у будь-якій царині. Тому резонансу у світі набирає новочасна проблема клонування.

Мета дослідження: визначити морально-етичні проблеми та подальший вплив клонування.

Методи і матеріали. Аналіз наукових досліджень та літературних джерел по темі клонування. Саме тому можна визначити проблеми та подальший вплив на соціум створення точних генетичних копій живих істот.

Результати. Морально-етичні проблеми:

1. Неможливо створити клон з першої спроби, тому передбачається, що загинуть сотні ембріонів.

2. Клони можуть народитися з фізичними дефектами та термін їхнього життя скорочується.

3. Клони після народження можуть зустрітися з багатьма кошмарами, такими як інформаційні перешкоди, різного роду деформації й нестерпний психологічний тиск суспільства.

4. Метод трансплантації стовбурових клітин можна розглядати як лікування життям іншої людини.

5. Використання стовбурових та фетальних клітин для ревіталізації при якій беруть клітини або тканини тварин.

6. Клонування суперечить суспільним цінностям щодо людської гідності, порушуючи принципи особистої свободи, ідентичності і автономії.

7. Релігійні групи виступають проти технології, яка узурпує місце Бога та вважають, що використання ембріонів - руйнування людського життя.

8. Клони, створені для медичних цілей, мають дуже низьку якість життя, оскільки з ними постійно проводять випробування.

Висновок. Клонування має свої переваги та недоліки. Перешкодою до розвитку клонування слугують недостатня теоретична база, та етичні питання, які турбують церкву та людей.

КРАЙНЯ НЕОБХІДНІСТЬ ЯК ПІДСТАВА, ЩО ВИКЛЮЧАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ ДІЯННЯ ДЛЯ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

Кузьмічова К.А.

Науковий керівник: к.ю.н., ст. викл. Дічко Г.О.

Кафедра соціальної медицини, громадського здоров'я, медичного та фармацевтичного права
Запорізький державний медичний університет

Актуальність: професійна діяльність медичного працівника може бути пов'язана з виникненням стану крайньої необхідності – знання умов та ознак цього явища підвищує рівень юридичної обізнаності та надає можливість захистити свої права.

Проблема: крайня необхідність є дискусійним питанням, адже необхідно відмежувати злочинну поведінку медичного працівника від незлочинної. Єдиний підхід до визначення ознак та умов крайньої необхідності досі не створено.

Мета: аналіз нормативно-правових документів, що врегульовують та визначають поняття крайньої необхідності.

Крайня необхідність – це обставина, за наявності якої особа може заподіяти шкоду правоохоронюваним інтересам третіх осіб з метою відвернення небезпеки, яка загрожує особі, її правам чи правам інших громадян, суспільними інтересам чи інтересам держави, і не підлягає за це кримінальній відповідальності. Вона вважається правомірною лише за сукупності певних умов: 1) існує небезпека переліченим у цій статті об'єктам, яка виникла внаслідок дії стихійних сил, механізмів, тварин, а у деяких випадках – дій інших людей; 2) небезпека є наявною, такою, що безпосередньо загрожує зазначеним об'єктам; 3) небезпека є дійсною, реальною, а не уявною або ймовірною; 4) небезпека не може бути відвернена іншим шляхом, окрім заподіяння шкоди; 5) при усуненні небезпеки не перевищено меж крайньої необхідності (ст. 39 КК України). Також доцільно говорити про перевищення меж крайньої необхідності за таких ознак: заподіяна шкода є більш значною, ніж та, яку особі, що діяла у стані крайньої необхідності, вдалось відвернути; шкоду заподіяно внаслідок умисних дій особи; шкоду заподіяно правоохоронюваним інтересам.

За Т.Ю. Тарасевичем виділяють три групи ситуацій крайньої необхідності при здійсненні медичної діяльності: 1) ситуації викликані зіткненням двох обов'язків, наприклад, коли одного лікаря одночасно викликають до двох хворих; 2) ситуації пов'язані з фізіологічними або патологічними процесами в організмі людини; 3) ситуації, викликані природними або техногенними силами, і необхідне здійснення медичної допомоги для врятування великої кількості людей.